

De la Rosa visita el Parla

No ho tenia previst, però ho va fer. Jordi Pujol podia o bé fer un discurs de política general, un més dels catorze que ha proferit, o bé afrontar directament el cas De la Rosa, abans que l'oposició no li ho demanés. Va optar per la segona. Va optar per allò que, diuen, qui pega primer pega dos cops. D'aquesta manera va aconseguir d'encarrilar un debat que es preveia dels més difícils que ha hagut d'afrontar l'executiu català en la seva història recent. El fet de parlar primer, li va permetre de donar moltes coses per explicades i defugir moltes de les escomeses que l'oposició li va fer en un debat que va resultar pràcticament monogràfic. La primera galeria de la Model, al carrer d'Entença, i l'hemicicle del Parlament, al Parc de la Ciutadella, mai no havien estat tan a prop. Les repercussions polítiques de l'empresonament de Javier De la Rosa foren, doncs, l'eix d'un debat en què Pujol va marcar el ritme, puntuant primer, però en què l'oposició, en els seus diversos estils, va saber recuperar el control del joc i va

L'escàndol De la Rosa va centrar el debat de política general tingut la setmana passada al Parlament de Catalunya. Tota l'oposició va acusar el Govern de tenir vinculacions amb el financer empresonat.

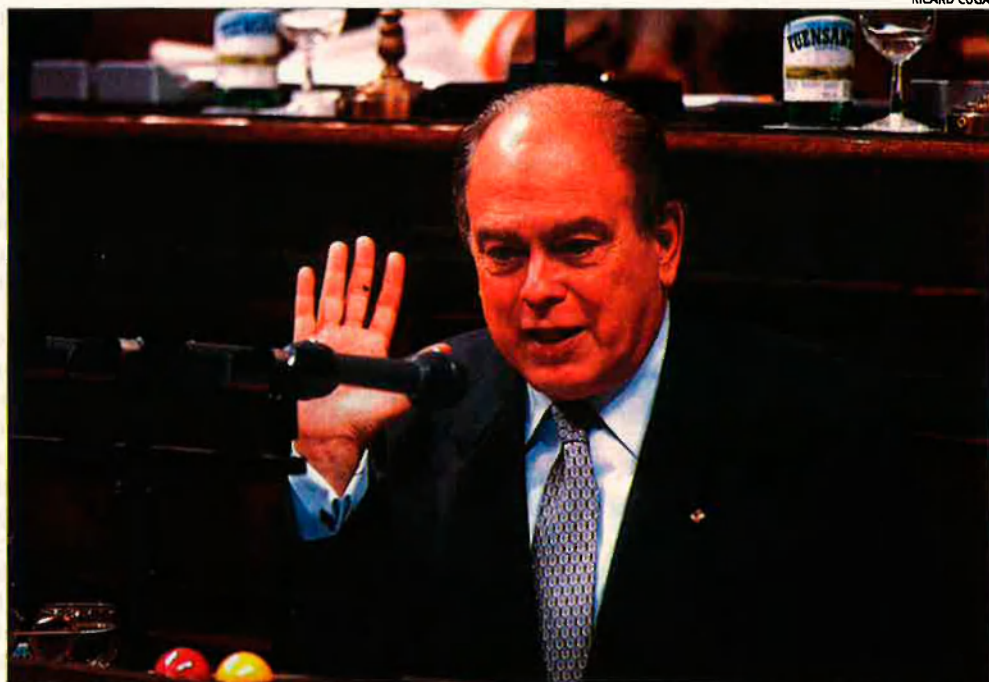
ser més a prop que mai de dominar l'adversari.

Pujol no va voler amagar les cartes i va reconèixer d'entrada que Javier De la Rosa era una "pedra" amb què havia topat pel camí. Conscient de l'impacte que el cas ha tingut en l'opinió pública, reconeixia així la importància política de la detenció de Javier De la Rosa i la incomoditat que significava per al Govern de la Generalitat. El debat va girar a partir d'aquell moment al voltant d'aquesta pedra. Pujol, provant d'apartar-la, i l'oposició recordant-li que, si hi havia pedra, la responsabilitat era seva i que calia, per a apartar-la, modificar les causes que n'havien provocat la caiguda. El president de la Generalitat va reconèixer, efectivament, vinculacions amb el financer, però les va limitar al projecte del parc d'atraccions Tibigardens, i va negar que l'ús indegut per De la Rosa dels diners avalats de la Generalitat impliqués responsabilitats polítiques o dimissions, tot recordant que fins a la darrera pesseta de l'aval s'havia invertit en el parc. La vinculació de De la Rosa amb el projecte Tibigardens, avui Port Aventura-

RICARD CUGAT

L'hemicicle del Parlament de Catalunya ha viscut el debat de política general més tens que s'hi hagi fet mai. En la foto, els consellers Maria Eugènia Cuenca, Macià Alavedra -centre de totes les crítiques- i Josep Maria Culler.

ra, es va fer a instàncies de la Generalitat, quan l'empresa Anheuser Busch se'n va desentendre en bona part, fet que va obligar a buscar un altre soci capitalista. Els únics poders financers que a final dels 80 podien assumir aquesta inversió eren, digué Pujol, la Caixa o el representant de KIO a Espanya. La primera entitat es va negar a participar-hi i va entrar en escena De la Rosa. La participació del financer en el projecte va ser defensada pel president de la Generalitat perquè així se salvava una inversió de 52 mil milions, es consolidava una iniciativa de gran repercussió econòmic-social i es reforçava la imatge internacional de Catalunya. En el seu discurs, Pujol va justificar la seva confiança en el financer recordant que algunes altres institucions o entitats l'havien avalat abans, així els ministeris d'Economia i Indústria —concedint-li beneficis fiscals— o el Banc d'Espanya mateix —donant-li el vist-i-plau en el cas del Corporació Nacional del Leasing.

L'empresari model. El president de la Generalitat va delimitar aquí les relacions entre el seu govern i Javier de la Rosa. Va negar tota altra mena de vinculació —excepte la de Carles Vilarrubí— i rebutjà taxativament l'especulació sobre una trama de negocis entre persones acostades al govern o al seu partit i De la Rosa. Pujol abordà també les declaracions efectuades l'any 92, quan afirmà que De la Rosa era un empresari model, i s'hi ratificà bo i recordant que l'actuació de l'empresari havia ajudat a salvar empreses i llocs de treball. Però, sobretot, s'hi refermà per motius personals, adduint que De la Rosa havia estat objecte, com ell, d'una campanya contra la seva persona —referència al cas Banca Catalana— i que això li inspirava “una gran repugnància”. Ara, aquestes declaracions van donar peu a una bona part de les crítiques que l'oposició va formular en el transcurs del debat, perquè tots els grups les van considerar un aval polític i moral de Pujol a l'empresari. Obiols va capgirar fins i tot les coses: “Avui ja no és l'empresari model, sinó l'empresari que és a la Model”. Colom i Saura van acusar Pujol de fer una política “en favor dels rics”, subjecte a les servituds de les elits econòmiques.

La discussió de l'aval concedit per la Genera-

El president de la Generalitat va afirmar que el cas De la Rosa era una pedra amb què havia topat pel camí. Jordi Pujol va negar tota relació entre el seu govern i el financer més enllà de la inversió a Port Aventura.

litat i l'ús indegut que el financer havia fet d'un miler dels deu mil milions van centrar força el debat. El president de la Generalitat va explicar que el seu govern no havia sabut que De la Rosa havia utilitzat, durant uns mesos, aquests mil milions en benefici propi, puix que es tractava d'una operació interna en el compte on eren dipositats, al qual compte el Govern no tenia accés, i sobre la qual operació la Caixa de Tarragona no havia informat ni tan sols quan l'empresa auditora de Grand Tibidabo va requerir-ho. Per l'oposició, aquesta operació de De la Rosa, a més de fraudulenta, va posar en perill el projecte de Port Aventura. Saura va acusar el Govern català de no tenir els mecanismes de control adequats. El dirigent d'ERC va assegurar que el Govern coneixia la desviació feta pel financer, i per això va demanar la dimissió del conseller Alavedra, alhora que es preguntava per què el Govern no havia actuat contra la Caixa de Tarragona, si era cert que hi havia hagut ocultació d'informació o subministrament d'informació falsa.

Les preguntes d'Obiols. La intervenció més dura de l'oposició va venir, nogensmenys, de Raimon Obiols. El màxim dirigent del PSC féu un discurs suau en les formes, obligat per l'entesa conjuntural PSOE-CiU, però molt contundent en el fons. Després de recordar que el cas De la Rosa no era fruit de l'atzar i que l'oposició ja havia alertat sobre el risc de col·laborar amb el financer, va posar damunt la taula quatre qüestions molt concretes sobre les relacions entre el Govern de la Generalitat i De la Rosa. En primer lloc, va demanar com era que la Generalitat havia concedit llicència d'obres a la clínica New Teknon contra l'opinió de

l'Ajuntament de Barcelona. Segons Obiols, només hi ha un altre cas a Barcelona en què la Generalitat hagi subrogat aquesta competència de l'Ajuntament, i va qualificar-ho de "tracte de favor" a l'empresari. Pujol va respondre que, a Catalunya, n'hi havia més casos i que la Generalitat havia procedit com ho havia fet per evitar la paràlisi del projecte vist el silenci de l'Ajuntament. La segona qüestió que va plantejar Obiols fou per què la Generalitat havia comprat l'antiga seu de la Corporació Nacional del Leasing per 4.100 milions de pessetes, preu

RICARD CUGAT

que va considerar sobrevalorat, per emplaçar-hi la Conselleria de Medi Ambient. Pujol va negar que el preu de l'edifici fos superior al preu mitjà que es pagava per un immoble a Barcelona en el moment de fer l'operació. En tercer lloc, el portaveu socialista va plantejar si la Generalitat havia examinat amb prou deteniment la documentació de la Fundació Quail-Espana quan va aprovar-ne la constitució. Obiols va recordar que aquesta fundació, on hi ha dipositada una bona part de la fortuna de De la Rosa, dificulta l'embargament dels seus béns, perquè es tracta d'una entitat sense ànim de lucre. En últim lloc, Obiols va demanar a Pujol sobre les relacions entre membres i ex-membres del Govern, càrrecs institucionals o del seu partit que haguessin treballat amb De la Rosa. Abans d'esperar resposta, el cap de l'oposició ja va avançar que, si només es limitava al cas Vilarubí, ningú no s'ho creuria, i va demanar coherència al president, recordant-li el viatge a la final de copa de Wembley amb el jet de l'empresari o les vacances a bord del iot *Blue Legend* que, segons Obiols, havien fet persones acostades al Govern de la Generalitat –tot i que no va dir noms.

En l'única cosa en què es van posar d'acord Obiols i Pujol és a establir una compareixença

L'oposició va acusar la majoria governant de tracte de favor a l'empresari Javier de la Rosa. En primer terme, el grup socialista, amb Lluís Armet, Pasqual Maragall, Raimon Obiols i Oriol Martorell, entre altres, i més enrere, Àngel Colom, d'ERC, durant el debat parlamentari.

periòdica del president de la Generalitat al Parlament per a respondre a les preguntes que li formulí l'oposició. És aquesta una reivindicació que l'oposició ja fa anys que demana, queixosa de la poca assistència del president a l'hemicicle. El primer secretari del PSC també va demanar, si bé sense èxit, dimissions. Va fer una petició indirecta, al·ludint a l'alt preu que han hagut de pagar els socialistes per casos de corrupció, assumint dimissions "dures" com la de Solchaga.

Si Pujol va mantenir un to moderat en la rèplica a les invectives ben embolicades del líder socialista, a l'hora de respondre a Colom no va pas gastar tantes contemplacions. A banda de dedicar més temps a la contesta que no el que havia tingut el líder independentista en el seu discurs, Pujol va qualificar de "guia telefònica" la intervenció d'ERC. Colom havia fet una intervenció demanant responsabilitats polítiques pels casos De la Rosa i Planasdemunt –utilitzant un to de denúncia, en referir-se a les vinculacions de negocis o d'oci entre dirigents de CiU i el financer–; però també va parlar de les mancances del país en diversos àmbits: autogovern, pagesia, pesca, indústria, model policíac o normalització lingüística. El president de la Generalitat va acusar Colom, en el primer torn de rèplica, d'inflar el cas De la Rosa. "A vostè l'interessa que la pedra hi sigui", va dir. Mentre Pujol negava negligència en el control de l'aval, Colom es va acostar el palmell de la mà a la galta de la cara, en un gest prou explícit. Aquest fet va irritar Pujol considerablement, i el líder d'ERC va demanar disculpes, però va recriminar el to inadequat del president de la Generalitat que, segons, Colom volia "ridiculitzar" la seva intervenció.

També van polemitzar, com era de preveure, Vidal-Quadras i Pujol, tot i que l'estil agressiu del dirigent popular, recurrent sovint a la desqualificació personal, va llevar eficàcia política a les seves crítiques de fons, ofegades per la forma. El president de la Generalitat va aprofitar la rèplica al portaveu del PP per llançar un missatge de tranquil·litat als medis polítics espanyols: el cas De la Rosa no provocarà eleccions anticipades. Era una possibilitat amb què s'havia especulat; però Pujol ho va deixar clar així que va prendre la paraula el segon dia de debat. Res no canviarà, almenys aquesta és la intenció de Pujol, durant els mesos vinents, en la col·laboració entre CiU i el PSOE. Pel que fa a la política catalana, de moment tampoc no hi haurà canvis. Les peticions de dimissió del conseller Alavedra no tindran –va assegurar el president de la Generalitat– cap efecte immediat. Però el cas De la Rosa encara és obert i, de moment, ja ha aconseguit d'entrar al Parlament i d'originar-hi un dels debats més difícils que la majoria de CiU hagi hagut de sostenir en la seva història.

Pere Martí